GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

“Con acento catalán” “Una pincelada catalana”.

Opinió | 22/10/2008 | 08:20

Hem dit molts cops que Espanya és un país emergent.

Aquestes últimes setmanes més d’un cop he sentit o he llegit, molt especialment a Madrid, i també algun cop a Barcelona, aquestes expressions: “En un momento de crisis como el actual sería muy conveniente que en la política española hubiese un acento catalán”. O bé, “convendría en España una pincelada catalana”.

Ja és gros i alhora molt indicatiu de la profunditat i de la creixent manca de sintonia que hi ha entre Catalunya i la resta d’Espanya que això es pugui dir, i que ho diguin polítics, articulistes o mitjans de comunicació dels més qualificats. Com si durant els últims temps res no hagués passat en la relació entre Catalunya i Espanya. Han passat moltes coses, i negatives. D’aquelles que posen de manifest una greu manca de respecte, una profunda incomprensió i una manera de fer en el fons barroera. De fet una baixa valoració del que és Catalunya.

Poc després de l’aprovació del nou Estatut (9-X-05) vàrem publicar un article a La Vanguardia titulat “Es la hora de España”. Es pot entendre que el projecte d’Estatut no fos acceptat íntegrament pel conjunt d’Espanya. Es pot entendre que hi hagués una discussió a fons. Es poden fins i tot considerar poc encertats alguns plantejaments fets des de Catalunya, o algunes actituds. Des d’aquest butlletí i des d’altres indrets hem estat crítics amb alguns sectors catalans. A tot arreu es cometen errors i arreu també hi ha gent amb inclinacions radicals. Però el conjunt de la proposta catalana, i la forma de defensar-la havien estat correctes i constructives.

Res a veure amb la reacció que de dreta a esquerra s’ha produït, de forma molt majoritària, a tot Espanya. De dreta a esquerra, els uns amb radicalisme cridaner i destrempat, els altres en gran part participant d’aquesta agressivitat però a més tergiversant i enganyant –tergiversant i enganyant– en tot i en tot moment.

I el que aleshores hauria estat constructiu i positiu és que Espanya, davant d’aquell Estatut votat pel 89% dels diputats catalans, fes una seriosa reflexió sobre el que aquell fet significava. Abans d’esmolar les tisores els uns, de preparar els ribots els altres, de llençar campanyes d’indignat patriotisme i de crides a una falsejada solidaritat i d’abocar un gavadal d’insídies i calúmnies, no seria millor, dèiem, que “España se interrogue sobre todo sobre sí misma”.

Titulàvem “Es la hora de España”. L’hora de fer aquesta reflexió. “Sinceramente y honesta y serenamente. Y en algún caso juntos. España, es decir, el resto de España y la propia Cataluña”.

Però la reacció espanyola ha estat exactament i radicalment la contrària. Tant és així que és el mateix president Montilla qui parla del fet que entre Catalunya i Espanya ara hi ha una gran “desafección”. I realment mai com ara la relació entre Catalunya i Espanya no havia estat tan dolenta. Amb l’agreujant que no hi ha hagut només un desacord profund, sinó unes actituds de rebuig, d’engany i de menyspreu envers Catalunya. I amb la sensació que la confrontació actual té com a objectiu no només l’Estatut, no només el finançament, sinó fets bàsics d’identitat com la llengua i tot allò que signifiqui reconeixement com a país.

Hem dit molts cops que Espanya és un país emergent. I que durant els últims 40 anys, i abans

també, Catalunya –i el catalanisme– hi havia contribuït molt. I és evident que això ha estat especialment així durant tota la Transició. Pel que fa a la lleialtat i l'esperit de col•laboració Catalunya té les cartes en regla. Té superàvit.

Aquesta consciència de ser un país que les coses li van bé –després de llargs períodes històrics poc brillants– ha donat un to autosuficient i arrogant a la política espanyola. I també a l'opinió pública en general. Fou així al final dels governs Aznar, ha estat així amb en Rodríguez Zapatero. Ha estat en algunes actuacions de política exterior, i ho ha estat i ho és respecte a Catalunya. Hem estat objecte de persistent mal tracte econòmic i d'infraestructures, de creació d'una opinió pública molt adversa, de persistent bombardeig mediàtic, de rebuig sistemàtic de les nostres peticions, de displicència.

Ara, d'uns mesos ençà, sobretot des de l'esclat de la crisi econòmica i de la percepció que aniria bé un plus d'estabilitat, de seriositat i de capacitat de generar confiança en la política espanyola, resulta que "sería bueno un acento catalán" o "una pincelada catalana". Però sense desencallar l'Estatut, ni amb cap promesa de bon finançament o de rebaixa del dèficit fiscal –malgrat que les finalment publicades balances fiscals són prou eloqüents–, ni assegurar la immersió lingüística, ni el compromís de no seguir retallant competències (com en el cas de la Llei de la dependència), ni garantir l'aplicació real (no només en el pressupost) dels compromisos en infraestructures, etc.

Res d'això. Simplement, "un acento catalán, una pincelada".

Un país s'ha de saber fer respectar.

Això val per tothom. I per tot. Que ningú no es pensi que això només afecta els polítics o el món de la cultura. Afecta també la gent necessitada (què està passant amb la Llei de la dependència?), afecta els llocs de treball, afecta les empreses.

Si vol ser tingut en compte, sobretot la primera cosa que un país necessita és que se'l respecti.El país i tota la seva gent.

Autor: Jordi_P
Jordi_P

https://gironanoticies.com/noticia/9531-con-acento-catalan-una-pincelada-catalana.htm